

Constitution de la pinacone et de la pinacoline. Ibid., (3) t. XXXV, p. 350, 1906.
 Sur les alcools pinacoliques secondaire et tertiaire et leur séparation. Ibid., (3) t. XXXV, p. 811, 1906.
 Sur la considération des cycles de réactions pour déterminer les isomérisations. Ibid., (3) t. XXXV, p. 1088, 1906.
 Sur l'alcool pinacolique tertiaire. Ibid., (4) t. I, p. 455, 1907.
 Sur la „pinacone de la pinacoline” de Friedel et la constitution de la pinacoline ordinaire. Ibid., (4) t. I, p. 535, 1907.
 Sur le point d'isomérisation des dérivés des alcools pinacoliques secondaire et tertiaire. Ibid., (4) t. I, p. 575, 1907.
 Sur l'oxyde de tétraméthyl-éthylène. Ibid., (4) t. I, p. 586, 1907.
 Sur les produits accessoires de l'hydrolyse de la bromhydrine du tétraméthyléthylène. Ibid., (4) t. I, p. 978, 1907.
 Faits et hypothèses sur les isomérisations des dérivés de la pinacone. Ibid., (4) t. I, p. 988, 1907.
 Sur la constitution des alcaloïdes de la morphine. Leçon donnée à l'Univ. de Gand. Union pharm. des Flandres, 23e année, t. XXIII, avril 1907.
 Sur les rapports de l'oxyde de tétraméthyl-éthylène à la pinacoline. Bull. de la Soc. chim. de France, (4) t. 3, p. 203, 1908.
 Sur trois notes de M. L. Henry relatives aux alcools pinacoliques. Ibid., (4) t. V, p. 109, 1909.
 Quelques faits relatifs à l'action du sodium sur l'acétone. Ibid., (4) t. V, p. 884, 1909.
 Sur le p. benzoyltriphénylméthane et le p. benzoyldiphenylmethane. Ibid., (4) t. V, p. 952, 1909.
 Sur le p. benzoyltriphénylcarbinol et la p. benzoylbenzophenone. Ibid., (4) t. V, p. 957, 1909.
 Sur la scission pyrogénée de la β -benzopinacoline. Ibid., (4) t. V, pp. 1144, 1909.
 Sur la scission pyrogénée de l' α -benzopinacoline. Ibid., (4) t. V, p. 1148, 1909.
 Sur une nouvelle isomérisation des benzopinacolines et la loi de Le Chatelier. Ibid., (4) t. VII, p. 163, 1910.
 Sur la constitution vraie des benzopinacolines α et β . Ibid., (4) t. VII, p. 167, 1910.
 Comment on traite les professeurs à l'Université de Gand. Flandre Libérale, numéro du 1 mars 1910.
 Le respect des ministres pour les décisions du Conseil académique de l'Université de Gand. Flandre Libérale, n° du 2 mars 1910.
 Sur le problème de la synthèse graduelle de la chaîne benzénique. Bull. de la Soc. chim. de France, (4) t. VII, p. 1041, 1910.
 Rectifications. Ibid., (4) t. IX, p. 41, 1911.
 Sur la déshydratation quantitative de la pinacone pure. Ibid., (4) t. VIII, p. 240, 1911.
 Sur les produits accessoires de l'hydrolyse de la pinacone brute. Ibid., (4) t. IX, p. 885, 1911.
 Sur les produits accessoires d'hydrolyse de la pinacone pure. Ibid., (4) t. IX, p. 889, 1911.
 Sur un nouveau dodécane. Ibid., (4) t. IX, p. 1023, 1911.
 Note sur l'isodipnopinacoline a. Ibid., (4) t. IX, p. 1024, 1911.
 Thèses de chimie de l'Université de Gand, exécutées sous la direction et publiées par les soins du prof. M. Delacre. Fasc. I. Introduction. Juillet 1911.
 Sur l'individualité chimique dans la famille de la pinacone. Bull. de la Soc. chim. de Belgique, n° 5, mai 1912.
 Lettre-circulaire adressée à ses collègues. Gand, chez l'auteur. Juillet 1912.

FREDERIC VAN IMSCHOOT (1855-1925)

1892

Van Imschoot, Emile, Frederic werd geboren te s' Gravenbrakel op 5 december 1855 en overleed op 9 maart 1925. Hij volbracht zijn middelbare studies aan het Koninklijk Atheneum te Gent en was in 1874 laureaat van een prijskamp tussen de Athenea en Colleges van het Rijk. Hij volbracht zijn hogere studiën aan de Rijksuniversiteit te Gent en werd op 31 juli 1880 tot doctor in de hee- genees- en verloskunde gepromoveerd met de grootste onderscheiding.

Op 14 januari 1881 werd hij tot laureaat van de wedstrijd voor reis- beurzen uitgeroepen.

Gedurende de jaren 1881-1882 be- zocht hij talrijke buitenlandse hee- kundige centra in Frankrijk (Parijs), Engeland (Londen en Edimburg), Duitsland (Berlijn, Halle, Heidelberg en Leipzig) en Oostenrijk (Wenen), waar hij ingewijd werd in de tech- nicken van de moderne heekunde. Van 30 juli 1883 tot 30 oktober 1889 was hij verbonden aan de Heelkun- dige Kliniek van de Universiteit als assistent en op 10 juni 1889 werd hij benoemd tot speciaal geaggre- geerde voor een termijn van 3 jaar. Op 9 mei 1891 werd hij door een koninklijk besluit benoemd tot con- servator van de verzameling van chirurgische instrumenten van de universiteit.

Bij het emeritaat van Professor Soupart werd hij bij K.B. van 6 juni 1892 tot dezes vervanging geroepen en benoemd tot docent aan de Rijksuniversiteit. Hij werd belast met de cursus in de Heelkundige Kliniek (partim).

Op 17 oktober 1896 werd hij belast met de cursus in de Heelkundige Polikliniek (partim) in vervanging van Professor de Visscher, overleden.

Op 5 maart 1897 werd hij benoemd tot buitengewoon hoogleraar.

Op 26 maart 1902 werd hij belast met de cursus in de algemene Heelkundige Ziekteleer in vervanging van Professor Bouqué, overleden, en op 29 maart 1902 door Koninklijk Besluit benoemd tot gewoon hoogleraar.

Op 30 oktober 1912 verving hij Professor De Cock, die op zijn aanvraag ontlast

was geworden van zijn leeropdracht, en nam de volledige directie van de Heelkundige Kliniek en Polikliniek op zich.

Zijn leeropdracht omvatte dus tot in 1920 de Heelkundige Kliniek en Polikliniek, alsmede de Algemene Heelkundige Ziekteleer.

In 1920 werd hij op zijn verzoek ontlast van zijn cursus in de Heelkundige Ziekteleer en hierin vervangen door Professor De Beule (K.B. van 16 nov. 1920). Op het einde van het academisch jaar 1925 zou Professor Van Imschoot na een welgevulde loopbaan aan de Universiteit het emeritaat bekomen. Een onverwachte ziekte, waarvan hij de eerste tekenen in november 1924 had waargenomen, liet hem dit niet toe daarvan nog te genieten, want hij overleed even voor het intreden van zijn emeritaat.

Professor F. Van Imschoot werd vereerd met verschillende eretekens: Herinneringsmedaille van de Regering van Leopold II, Medaille van Koning Albert, Burgerlijke Medaille van 1ste klas. Ridder en Officier in de Leopoldsoorde.

Hij was ook lid van talrijke wetenschappelijke verenigingen, lid van de Commissie voor de Studie van de Kanker en hij publiceerde een belangrijk aantal werken over chirurgische problemen.

Professor Van Imschoot heeft gedurende meer dan dertig jaar de chirurgie gedoceerd te Gent.

Hij heeft in die tijd een belangrijk aantal jonge heelmeesters gevormd. Onder deze moeten we bijzonder de naam van Edgard Tijtgat aanstippen, die later ook professor is geworden aan de Universiteit.

P. VAN DER LINDEN.

PUBLIKATIES VAN FR. VAN IMSCHOOT

Étude sur les calculs prostatiques.

Étude sur l'arthrite fongueuse.

Étude sur le genu valgum et son traitement.

Étude sur le traitement de la cystite par taille.

Étude sur le sarcome du nerf médian.

Een reeks verslagen in „Annales de la Société de Médecine de Gand”.

Verschiedene publicaties in „The Annual of Universal Medical Sciences”.

OMER VAN DER STRICHT (1862-1925)

1899

Van der Stricht, Omer, werd geboren te Dikkelvenne op 23 mei 1862 en overleed te Menton in 1925. Hij volbracht zijn middelbare studiën aan de Colleges van Oudenaarde en St. Niklaas; zijn hogere studiën aan de Rijksuniversiteit te Gent, waar hij promoveerde tot doctor in de Geneeskunde in 1888. Toen hij nog student was, was hij reeds bedrijvig in het laboratorium van de vermaarde cytoloog, Prof. Ch. Van Bambeke. Hij verwierf de eerste plaats in de prijskamp voor Reisbeurzen van 1889 met een bijdrage tot de structuur van het embryonair en volwassen kraakbeen der vogels. De reisbeurs gaf hem de gelegenheid zich gedurende vier jaar te specialiseren in de laboratoria van de Collège de France en van de Universiteiten van Kiel, Würzburg en Wenen.

Bij M.B. van 8 maart 1884 werd hij tot assistent benoemd bij de cursus in de histologie. Bij K.B. van 20 september 1894 werd hij aangesteld tot werkleider bij de cursus voor de macroscopische en microscopische anatomie. Op 19 oktober 1899 (K.B.) volgde hij zijn leermeester op met de rang van docent. Zijn leeropdracht omvatte de algemene en speciale histologie en de embryologie. Hij werd bevorderd tot buitengewoon hoogleraar in 1901 en tot ordinarius in 1906. Gedurende de Duitse bezetting (1914-18) week hij uit naar de Verenigde Staten van Amerika. Hem werd een „fellowship” in de Biologie aangeboden door de Western Reserve University te Cleveland (1915-17) en nadien een „lectorship” door de Johns Hopkins University te Baltimore. Na de wapenstilstand hernam hij zijn functies aan onze universiteit. Het werd hem niet gegund het emeritaat te bereiken. In 1924 werd hij zwaar ziek. Hij overleed te Menton op drie en zestigjarige leeftijd.

De wetenschappelijke prestaties van O. Van der Stricht zijn van eerste rang. Zij staan in het teken van een onvermoeibare werkzaamheid die alles te boven komt. Ze omvatten drie grote thema's: de studie van de bloedvorming, die baanbrekend is geweest; de verfijnde onderzoekingen over de structuur van het binnenoer,

